

Eva, del II

Bidrag från Judy Breneman
2006-01-01
Senast uppdaterad 2007-01-28

Ett stort misstag, ett ännu större hopp ...

Eva ett stort misstag; ett ännu större hopp När vi lämnade den första kvinnan i förra numret var hon lyckligt gift, hade sin boning en vacker trädgård, hade inga behov som inte var tillfredsställda och hade aldrig erfarit kyla, hetta, obehag, en särad relation, storm, pest, bekymmer eller ondska. Vi hade tittat på medan ett Revben blev till Kvinna. Hon var byggd av Gud själv och till Hans avbild. Som hennes arvtagare betyder det för oss att manlighet och kvinnlighet i harmonisk samspel är i sin bibliska betydelse en återspeglning av Guds härlighet. En stadigare grund att basera ens identitet, jämlikhet och sexualitet på finns bara inte. Och vi hade sett på när Kvinnan blev en Hustru och Gud grundade äktenskapsunionen, den absoluta höjdpunkten av skapelsen. Hon och hennes Adam levde i perfekt harmoni, hade ingenting att dölja och ingen anledning att tänka eller handla på något sätt som inte skulle vara till glädje för den andre. Hon var trygg i sin identitet, säker på sin uppgift, och hade frihet att ägna sig åt obegränsade utmaningar. Vi hade börjat tänka på hur våra egna livshistorier är sammanvävda med berättelsen om Eden, om vår kluvenhet som är en blandning av värdighet och förfall. Den perfekta, vackra, oskyldiga Kvinnan och Hustrun har vi kanske svårt att relatera till. Nu i vår fortsättning får vi träffa vår Syster som Syndare, frestad i köttet, gjord ödmjuk av synd och som Eva, mor till oss alla, återlöst av sin Gud. Det kan vi identifiera oss med! Hustru blev Syndare Frihet nämnde vi ovan. Det som är farligt med frihet är att det måste utnyttjas med gott omdöme, och till det behövs övernaturligt översikt. Kvinnan var visserligen skapad till Guds avbild men hon hade inte Hans allvetande sinne. Hade Han lämnat henne rådlös? Nej, inte alls. Hon och Adam hade fått en befallning - en enda - "ät inte av kunskapens träd." Och hon hade Adam, någon att rådfråga i en osäker situation. En välälskad och uppskattad kvinna är avslappnad, mindre försiktig, och har en benägenhet att överskrida gränser. Varför är oklart, men det verkar vara så. . . . Scenen är satt . . . vår berättelse fortsätter . . . Satan i ormens skepnad sökte sig till den vackra, oskyldiga kvinnan som sedan gjorde flera misstag. Genom att felcitera Gud förvred Satan Herrens förordningar och kastade ut en av de stora stötestenarna som han använder med framgång än idag - att få Gud att framstå som mindre än rättvis, god, eller kärleksfull. Tyvärr lyssnade Adams Hustru och sedan försökte debattera. Fienden ändrade subtilt riktningen av samtalet bort från Gud och mot människans begär. Han säger aldrig till vilken nytta våra handlingar kommer att vara för honom och hans onda rike på grund av våra handlingar, utan bara vad vi vill tro vi kommer att få. Han påstod att hon skulle bli som Gud. De flesta falska filosofier och religioner har precis den här lögnen rotad i hjärtat av sitt budskap. Satan behövde inte säga ett ord till. Kvinnans stora misstag var att hon såg bort från vad som var upphöjt, rätt och rent och fäste blicken på vad hon visste, utan tvekan, var förbjudet. . . . "och hon tog . . . Och hela universum höll andan . . . och åt." Ofattbart. Ödeläggande. Och kursen för hela mänskligheten ändrades för alltid!

De omedelbara konsekvenserna? Skam, separation från Gud, brist på tillit på varandra, och rädsla. När Gud frågade ut dem lade Adam skulden inte bara på Kvinnan, utan indirekt Gud själv. Och ända sedan Kvinnan sade sina ord har vi hört många säga, "The devil made me do it." På grund av att Gud är rättvis gick inte olydnaden ostraffad. Bl.a. fick hon lämna den vackra paradisträdgården. Men med Gud finns det alltid hopp och ett löfte man kan lita på. Vi får leva med konsekvenserna av våra misstag, men vi kan veta att Han är med oss igenom dem. Och vi har alltid något att se fram emot till. Till Kvinnan som nu skulle utstå mycket under graviditeten och barnafödande gav han hoppet att så småningom skulle just en av hennes avkomma krossa den vidriga ormen för alltid. Syndare blir EVA - Mor till alla

Och nu, äntligen, får den kära varelsen ett namn - Revben, Kvinna, Hustru, Syndare har hon kallats och nu får hon heta EVA -- för hon ska vara Mor till alla människor. Och vilken lycka hon ropar ut när hon har fått sitt första efterlängttade barn - en son. Hon tänkte nog på Herrens löfte och kan mycket väl ha trott att hon hade fått sin "räddning." Och sedan en till son. Våra hjärtan blöder med medkänsla när vi läser att Hennes lycka vändades till sorg då deras relation gick snett och slutade i mord och utvisning. Mycket senare kom en till son, Seth, genom vilken Jesus härstammar. När han ropade från korset, "Det är fullbordat" var onskan besegrad. Det är också vårt hopp, och vi tar del i frälsningen och löftet om ett evigt liv med Herren. Det finns ett oskrivet kapitel om Evas liv. Hon är den kvinnan som ser, sträcker ut, rör vid, och smakar på; hon är modern som ser sin lovande förstfödde brännmärkt med skam medan den sorgliga andra sonen blir en martyr. Hennes idylliska trädgård försvinner. Gatorna i London eller Bagdad, eller Umeå, Stockholm eller Åmål kunde likaväl vara de hon vanligtvis vandrar på, för när det gäller kunskapen om gott och ont är hon alla kvinnor som någonsin har levt. Och vi som känner igen oss? Vad ska vi tänka på? Några idéer följer:

- Vi kan vägra lyssna till Fiendens viskningar. Inga argument eller debatt. Bara vägran.
 - Vi kan veta vad Gud har sagt -- lyssna till, läsa, lära sig utantill Guds Ord så att vi kan skilja mellan rätt och fel, gott och ont, och ha styrka att stå fast när frestelsen kommer.
 - Vi kan lära känna oss själva. Genom att identifiera våra svagheter kan vi lättare känna igen frestelsen när den kommer. Vi kan tänka på vad det kan vara att vi vill så gärna ha mer av och ändra på våra begär så att de är i harmoni med Guds vilja.
 - Vi kan räkna med att göra misstag. Vem brukar vi skylla på? Vi kan ta på oss vårt ansvar istället! Det är ingen annans fel när vi väljer att synda mot Gud och andra.
 - Inte minst kan vi komma ihåg och vila i Guds löften att vara med oss, att styrka oss, att vara vårt Hopp när allting verkar vara förlorat -- och se fram emot till vårt himmelska hem. Judy Breneman
- Tidskrift/Internetsajt för Kristna kvinnor...